

СЛОВО

Ученически литературен вестник
2014 година

Настоящия вестник посвещаваме на учениците от VI а
клас, участвали в националните конкурси „Историята на
един търсач на вълшебства” и „Великденско огънче в
шепите си нося”

II СОУ „Проф. Н. Маринов”

Вълшебната гора

Живял някога в едно селце един работлив момък. Край селото имало приказна гора, пълна с вълшебства. Никой не се претрашавал да посети този тайнствен свят, защото не се знаело какво се крие в него.

Един късен следобед момъкът се прибрал от работа и решил да поседне на верандата, която гледала точно към вълшебната гора. Той седял и си почивал, но изведнъж небето се смрачило и слънцето се скрило. Завалял пороеен дъжд с огнени светкавици. В този момент се чуло едно тихо гласче. Момъкът се послушал, но решил, че така му се е сторило и влезнал в дома си. След като се насладил на скромната си вечеря, решил да поспи. Не след дълго в съня му се явила една малка фея. Със същия шепнещ глас тя му казала:

-Ела във вълшебната гора, за да ме спасиш! Затворена съм в клетка, която виси на едно вековно дърво. В знак на благодарност ще ти подаря голямо богатство и ще те направя крал на вълшебната гора. Рано призори ще видиш бял кон. Той ще те доведе до мястото, където съм затворена.

Когато момъкът се събудил и погледнал през прозореца, конят вече го чакал. Без да се колебае, препуснал към вълшебната гора. Много скоро се озовал пред високо и много старо дърво. Вдигнал глава и на върха му видял златната клетка с бялата фея. Бързо се закатерил по ствола. Изведнъж тя извикала предупредително:

-Внимавай, грози те опасност!

В този момент се появила огромна змия. Увила се около кръста му и го стиснала здраво. Момъкът не се изплашил. Бързо извадил нож и отрязал главата ѝ. След това освободил феята от клетката. Още в първия миг двамата се влюбили един в друг.

Така той станал крал на вълшебната гора, а феята се превърнала в негова кралица.

Анна-Мария Добрева

Царството на феите

Скрито от лошите хорски очи, дълбоко в гората имало едно царство, в което живеели феи. То се осветявало от малки цветя, които светели с помощта на царицата.

Един ден царицата видяла хора, които искали да завладеят царството на феите. Докато всички мислели как да изгонят нападателите, един човек влязъл в замъка и успял да отрови царицата, но тя все още не била мъртва и цветята светели. Но щом умре, те щели да угаснат и всичко да потъне в мрак.

Най-мъдрата фея се сетила какво може да спаси царицата. Това било едно вълишебно цвете. Тя тръгнала да го търси. По пътя си срещнала едно зайче и го попитала:

-Може ли да ме упътиш към вълшебната гора?

-Добре, но в замяна искам няколко моркова.

Така зайчето и Лара се договорили и стигнали заедно до един океан. За да могат да го преплуват успешно, изляли едно вълшебно водорасло. Докато плували, срещнали две русалки.

-Бихте ли ме упътили до вълшебната гора? – попитала Лара.

-В замяна искаме две раковини. - съгласили се с радост.

Вземането на раковини било трудно, защото не трябвало да се събужда водният звяр. Като се опитала да се добере до втората раковина, той я подгонил. Феята бързо съобразила и преминала през тесния процеп на една подводна скала. Звярът не успял и така останал заклезен в него. Зайчето и феята най после стигнали брега. В замяна на още моркови то я отвело до гората, където срещнали една по-малка фея.

-Може да продължи само един от вас. – казала им тя.

Зайчето отстъпило и останало да ги чака. Двете феи вървели дълго, докато пред тях не се открила чудна гледка – милиони цветя едно от друго по-хубави. Но Лара веднага открила най-красивото. Тя бързо го откъснала и се върнала успешно в своето царство. Бързо го дала на слугите. Те го поднесли на умиращата царица да вдъхне от вълшебното му ухание. Тя веднага отворила очи.

-Кой намери това красиво цвете? – попитала с благодарност.

Слугите изrekli името на Лара. Царицата станала и отишла при нея.

-Как да те възнаградя, прекрасна фейо? Ти спаси и мен, и цялото царство!

Лара ѝ отговорила скромно, че не се нуждае от нищо, но очарованата царица я направила заради мъдростта и нейната смелост своя главна фея. Само така можела да бъде спокойна за сигурността на своето царство.

Надежда Маринова Николова

Чудотворното дете Валентин

Живели някога мъж и жена. Те си нямали деца, но след дълги дни на молитви, Бог им сбъднал желанието. Родил им се син. Кръстили го Валентин, т.е. здрав, с пожелание да бъде здрав и силен мъж. Детето наистина растяло здраво и красиво. Когато навършило десет години се случило нещо необикновено. Освен обикновените подаръци, то получило още един, за който никой нищо не знаел. Вечерта преди да заспи се почукало на прозореца. Валентин се приближил до него и видял на перваза едно писмо и бързо отлитаща сова. Взел го и бързо го отворил. В него пишело, че на другия ден ще получи вълшебни сили. Той разбира се не повярвал. Решил, че някой се шегува с него. Легнал и заспал. На другия ден станал, отишъл както винаги в банята, измил си зъбите и лицето и ето, че майка му го извикала за закуска.

-Вальо, слизай да ядеш, че ще закъснееш за училище!

-Идвам, мамо!

Слязъл бързо и седнал на масата. На нея имало сандвич със салам и чай.

-Уфф, всеки ден чай – възнегодувало момчето. – Не може ли поне един път да е айрян!

Докато изрече това, чашата с чай се превърнала в чаша с айрян. Той се озадачил, но нищо не казал на майка си.

По пътя за училище срещнал свой приятел, който плачел. Той го попитал, защо е тъжен, а момчето отговорило, че колелото му е стар модел и всички му се присмиват. Вальо му казал да погледне за малко наляво и си пожелал колелото да стане по хубаво. За учудване и на двамата, то се променило мигновено в последен модел. Приятелят му благодарил и бързо подкарал колелото, за да се похвали с новата си придобивка.

Не след дълго Вальо видял да седи тъжен на една пейка в парка друг свой приятел. Попитал го какво се е случило и той му казал, че на новия му скейт борд задните колелета са счупени. Вальо решил да му помогне. Взел

скейт борд, отишъл зад един храст, поставил го на земята, затворил очи и си пожелал да стане като нов. Момчето дълго му благодарила.

Когато стигнал в училище, видял голяма тълпа около едно дете. Всички се смеели, а то плачело. Вальо отишъл да види какво става. Видял, че момчето е облечено в износените дрехи на батко си, а останалите му се присмиват. Той го придърпал към себе си настрани от другите и го попитал за семейството му. Разбрал, че родителите са бедни и безработни. Станало му тъжно и решил да им помогне. Пожелал си майката на момчето да готви превъзходно, а бащата да бъде много добър дърводелец. Вальо казал на момчето да не се тревожи за дреболии, защото има по-важни неща от дрехите и това са образованието и добрата професия. Разделили се като добри приятели, а след месец отново се срещнали. Сега момчето било весело, с хубави дрехи. То разказало, че животът на семейството се променил коренно – майка му работела в луксозен ресторант, а баща му правел най-красивите дърворезби в страната.

Вальо продължил да използва своите способности, като правил добрини на изпаднали в беда добри хора, превръщал нещастните в щастливи, бедните в богати, болните в здрави. А те му отвърждали с благодарност, което изпълвало малкото му сърчице с огромна радост и колкото повече помагал, толкова силата му ставала по-голяма, защото нейното име било Любов.

Кристина Ивайлова Иванова

Алчният цар

В далечно царство живял един много алчен цар. Той бил толкова алчен, че каквото видел у другите хора, веднага го пожелавал. Вземал много данъци, прибирал на хората цялата реколта.

Един ден пред двореца се спрял търговец и предложил да погледнат стоката му. Царят не искал да дава парите си и за това на нищо не се спирал. Забелязал, че търговецът се опитва да скрие една възглавница.

-Ти и възглавницата си ли носиш?! – присмял му се царят.

-Това не е обикновена възглавница, а вълшебна. Който легне на нея, каквото си пожелае на сън, това ще се сбъдне – отговорил търговецът.

Очите на царя блеснали и заявил, че я иска. Спазарили се и търговецът с нежелание му я дал.

Царят легнал на възглавница още първата вечер и на сън си пожелал да превземе съседното царство. Когато се събудил, съседното царство било превзето. Много се зарадвал на такава лесна победа и когато си легнал втората вечер, си пожелал най-красивата и умна девойка за жена. Още на другия ден желанието му се сбъднало, но усетил, че тя не го обича и това го ядосвало. На третата вечер пожелал съкровище. Сънувал, че в едно далечно село има вълшебно дърво. Който спял под него, на сутринта имал кесия с жълтици. Царят бил толкова развълнуван, че още на сутринта тръгнал на път.

Стигнал до селото късно вечерта, сложил възглавницата на земята и веднага легнал под дървото. Още слънцето не се било показало и между клоните се появила кесийка със злато. Но царят пожелал още и легнал под дървото и втора вечер. Когато се събудил, между клоните на дървото се показвала пак кесийка, но този път била пълна наполовина, а дървото било наполовина увехнало. Легнал и трета вечер, но сега пък на разсъмване паднали само две-три жълтици. Докато ги събирал, всички листа от дървото изпадали на земята. Ядосал се царят и решил да си тръгва. Огледал се за възглавницата, но нея я нямало. Тръгнал да се прибира. Но когато приближил до царството си, се оказало, че то било завладяно от съседния цар, който го търсел, за да го убие. Бил принуден

да смени богатите си дрехи с просяшки, за да си спаси живота. Така предрешен, тръгнал да търси храна, защото от три дни не бил ял нищо.

Молел се царят от къща на къща за малко хляб, но хората само го гледали със съчувствие и вдигали безпомощно рамене. Така стигнал до един отдалечен дом. Там стопанинът му разказал, как царят им бил взел всичко и хората щели да умрат от глад, ако не било едно дърво, което давало по кесийка с жълтици на всеки, който преспи под него. Всеки, който спял под дървото, на сутринта поделял златото с другите хора. Така всеки можел да си купи това, от което има нужда. Така оцелявали всички.

-Ала нашият владетел беше толкова алчен – продължил своя разказ стопанинът, без да подозира нищо, - че три нощи спа под дървото, вземайки всичко за себе си. Той не знаеше, че ако парите не се споделят с другите, дървото ще увехне, а полученото злато ще се превърне в сухи листа.

Засрамен, царят поел по пътя си. Ходел от село на село и молел да го вземат поне на работа за парче хляб. Но тъй като нищо не умеел, никой не го наел. Много нещастен и отчаян, една нощ се спрял пред една работилница, където майсторът продължавал да работи независимо от късния час. Този човек съжалил бедния скитник и го наел да му помага срещу храна. Така царят ставал сутрин много рано, а вечер лягал много късно, работейки за парчето хляб. Виждал колко много страдат обикновените хора, на всякъде срещал нещастни и отчаяни лица и в болка се свивала душата му. Все по-искрено съжалявал за стореното от него.

Един ден, докато си почивал под едно дърво, дочул разговора на двама пътници. Те толкова били улисани, че въобще не го забелязали.

-Знаеш ли, чух, че в някакво село има заровена възглавница в шумата под листата на едно дърво.

-Тя е възшебна – отговорил другият. – Който спи на нея, каквото си пожелал, това му се сбъдвало. Еех, колко богати ще станем, ако я намерим!!!

Сетил се царят за какво говорят и разбрал защо не можал да си намери възглавницата. Скочил и поел незабавно към селото. Стигнал до дървото и започнал да рови под шумата. Намерил я и внимателно я

сложил настрани. Изчистил шумата под дървото, а после донесъл вода от близкото езеро и го полял. С тревога се вглеждал в клоните му, докато не забелязал току що разцъфнала пъпка. Зарадвал се царят, донесъл още вода, полял го пак и с надежда загледал как клоните се изпълват с цвят. Така до вечерта гледал как дървото започва да оживява. Благодарил му и сложил глава на възглавницата, като преди да заспи си пожелал отново да си върне двореца.

Когато се събудил, първото което видял, били очите на красивата му жена. Разкаян, той и разказал за постъпката си. Двамата заедно се погрижили народът да живее добре. Намалили данъците и помагали на слабите, болните и най-бедните.

Казват, че още живеят щастливо.

Емилия Сонева Миленова

Историята на един търсач на вълшебства

Джаск беше един обикновен фермер, но баща му и дядо му били едни от най-известните търсачи на вълшебства на земята. Той също искал да бъде такъв, затова решил да предложи на приятелите си да потърсят с него някое вълшебство. Те се съгласили, защото знаели, че и те ще се прочуят с него .

След няколко дни тръгнали. Срещали много хора, които им разказвали най-различни истории за странни същества, но когато тръгвали да търсят, всичко се оказвало голяма лъжа. Една от тях била за златната рибка, която изпълнявала желания, а друга - за Голямата стъпка. Но когато отивали на местата, разказани им от хората, разбирали колко глупави са били, за да им повярват. Златната рибка се оказало, че била един стар шаран, който обитавал дълбините на старата река. А пък Голямата стъпка бил просто един стар човек, който живеел сам самичък в гората. Накрая всички се отказали, защото им писнало все да ги лъжат.

Джаск останал сам. Търсил, търсил, но все удрял на камък.

Стигнал до едно езеро. Ядосан от случващото се, хвърлил един камък, после втори и трети. Тогава изведнъж от дълбините излязло красиво създание. Той се учудил и попитал:

-Ей, какво си ти?

Създанието му отвърнало:

-Аз съм Евгалия - пазителката на езерото, пред което се намираш. Защо ме безпокоиш?

Уплашеният фермер не смее да помръдне. Тогава тя му казала:

-Защо не отговаряш, езика ли си глътна?

Тогава той ѝ отговорил:

-Аз идвам от далеч и търся създания като теб. Имаш ли магични сили?

Ядосана, тя му отговорила:

-Аз? Създание? Как се осмеляваш да ми говориш така? Ако поискам ей сега ще те превърна в жаба!

Джак, с усмивка на лице, отговорил:

-Е, все пак значи имаш магични сили!

Ядосаната красавица казала:

-Да, имам, и какво от това, вие хората не ни оценявате. Добре, ще се смиля над теб и ще ти изпълня три желания при три условия: първо- няма да ме изкарваш извън езерото, защото ако изляза, ще се превърна в обикновен човек също като теб; второ - няма да те превърна в магично същество като мен и трето - няма да бъдеш нагъл, защото както повеляват законите, ще трябва да те превърна в роб на Великия Нане.

Той се съгласил. Първото му желание било да е намерил някакво дори малко вълиебно създание, второто - да има хубава жена и две деца. Той не се стърпял и казал последното желание:

-Искам ти да си създанието, което съм хванал.

След тези негови думи се случило нещо странно. Започнало да става много студено и изведнъж - какво да види - Великият Нане стои пред него и му вика:

-Защо не работиш бе, тука да не ти е хотел? Я ставай от земята и тръгвай на работа!

Така фермерът Джак останал завинаги роб на Великия Нане, защото не се вслушал в думите на Евгалия и пожелал повече, отколкото заслужава смъртната му душа.

Денислава Павлова Николова

Великденска магия

Имало едно време четири най-добри приятелки, които се подготвяли за празника Великден. Едното момиче се казвало София, второто – Вяра, третото и четвъртото – Надежда и Любов. Те боядисвали яйцата заедно, смеели се и пеели радостни песни. София нарисувала върху едното яйце Великденски заек. Момичетата много го харесали и дълго го гледали. А когато отместили погледа си от него, изведнъж се озовали на някакво далечно и непознато място. То било прекрасен град, сякаш излязъл от вълишебна приказка. Но нещо в него не било наред. Когато тръгнали да се разхождат, видели, че цели улици били опожарени. Срещали уплашени хора, които им разказали, че дракон открадвал великденските им яйца и изгарял домовете им.

Не след дълго те стигнали до замъка на краля. Но той не бил обикновен палат, а с формата на яйце и пред него стояла стража. Тя съобщила на краля за визитата на София, Вяра, Надежда и Любов и той бързо излязъл да ги посрещне. Момичетата били много учудени, не толкова от посрещането, колкото от чудноватия крал – това бил самият Великденски заек, същият какъвто била нарисувала София. Той учтиво ги поканил в двореца и им демонстрирал уменията си във всякакви великденски магии. Четирите приятелки го попитали от къде има тези умения и той им разказал своята невероятна история:

-Баща ми беше Великият Великденски магьосник, но дойде ден и той се изправи пред непобедимия злодей Дарк, който го уби. Минаха години и аз реших, че трябва да отмъстя за баща си. И когато усетих, че в себе си

нося неговата сила, отнех злата сила на Дарк. Но това не го спря и за да ми отмъсти, изпрати дракон, за да унищожи празника и целия град.

София веднага предложила да помогнат на краля Великденски заек и неговия зловещ град, но той предупредил, че това е много опасно. После помислил и казал, че му хрумнала една идея. Той дал на всяка девойка сила според нейното име. София, като надарена с мъдрост, трябвало да ръководи действията им.

Тръгнали да търсят дракона и не след дълго го срещнали. Омагьосан от Дарк, той бил много зъл. Но Любов насочила срещу него цялата си обич и станало чудо – драконът започнал да губи големите си размери, смалил се в краката им и се превърнал в малък саламандър. Уплашил се и започнал да плаче. Но тогава се приближили Вяра и Надежда. Те му се усмихнали и му казали, че неговият дом не е в този град, а в гората при буйния поток. Там ще се чувства добре и спокоен. Саламандърът им благодарил и тихо излязъл от града.

Тогава девойките тръгнали към Дарк. Насочили силите си към него и изведнъж той бил заобиколен от толкова разноцветни балони, че загубил ориентация и се свлякъл в краката им. Изпратили и него по живо, по здраво.

След празнична вечеря у краля Великденски заек, девойките се събудили у дома. Всяка от тях разказала за чудния сън, който бил един и същ. Дълго се радвали на преживяното, а след това излезли на улицата, за да поздравят съгражданите си с Великия ден. Били щастливи, че в техния град магията на Великден живеела в сърцата на хората.

Надежда Маринова Николова

Щастлив Великден

В малко селце в България, в една малка къщичка живеела сама една жена. Тя била от Англия и дошла да се порадва на българските песни и празници. Един от любимите ѝ бил Великден. Ето, че светлият празник наближил и тя вечерта, преди Христос да възкръсне, се помолила за здраве, мир и щастие на всички хора по света. Жената се чувствала много самотна, но сърцето и било преизпълнено с обич и добро.

Чул я Дядо Боже, видял чистотата на душата ѝ и бързо изпратил един от своите ангели да бъде с нея винаги и да ѝ помага. До вратата ѝ оставил в кошница малко момченце, червени яйца и козунак. Детето имало ангелска сила, здраве и доброта. В ръчичката си държало камъче, което можело да изпълни всяко желание на добрата жена.

На сутринта тя погледнала през прозореца, както винаги да благодари на небесния Отец за изтеклата нощ, и какво да види – цялата градина била обсипана с неземно красиви цветя. Бързо отворила вратата да се увери в чудото и видяла кошницата на прага. Когато погледнала ангелското лице на момченцето, разбрала, че Иисус сбъднал най-

голямото ѝ желание. Тя го притиснала с обич към себе си, а то я погледнало с големите си сини очи, усмихнало се щастливо и казало:

-Мамо, Христос възкресе!

-Воистину възкресе, сине! – отговорила тя и изтрила от очите си сълзи на щастие.

От тогава те се грижат един за друг и празнуват заедно своя щастлив Великден.

Анна-Мария Добрева

